

QUADERNI DI MEYKHANE, IV (2014)

<http://meykhane.altervista.org/>

*Specchi*¹

Una canzone di Farhad Mehrad (1944-2002)

a cura di Simone Zoppellaro

Vedo il mio viso nello specchio,
Con labbra esauste io chiedo a me stesso:
Chi è questo straniero? Cosa vuole da me?
Mi fissa, o sono io che fisso lui?

Non posso credere a ciò che vedo;
Chiudo i miei occhi per un momento,
Mi dico che questa è solo una maschera,
Che io posso levarla via dal viso.

Passo le mie mani sul mio volto,
Quanto mi serve sapere, lo dicono le dita;
Queste mi mostrano allo specchio

---

¹ Testo: Ardalan Sarfaraz; musica: Hassan Shamaizadeh; arrangiamento: Manuchehr Eslami.

Dicendo: questo tu sei, non è nessun altro.

Impronte di tutte le storie, il colore
Della solitudine in ciascuno degli istanti
Sono sul tuo viso, di modo che tu sappia
Che cosa è rimasto di te, oggi.

Lo specchio dice: tu sei colui che un tempo
Con una mano voleva afferrare il sole,
Ma la città della notte è divenuta tua dimora,
Stai morendo silenziosamente nel cuore.

Mando in pezzi lo specchio, così che questo
Non possa più parlare del passato;
Spezzato, lo specchio si fa in mille schegge
Ma in ciascuna di esse è la mia immagine.

Le immagini mi dicono, come in una smorfia:
Leva dal cielo ogni speranza, i giorni
Non sono diversi gli uni dagli altri,
Odorano di antico tutti loro.

آینه ها - فرهاد مہراد (۱۳۲۲-۱۳۸۱)

می بینم صورتمو تو آینه
با لبی خسته می پرسم از خودم
این غریبه کیه؟ از من چی می خواد؟
اون به من یا من به اون خیره شدم؟

باورم نمیشه هر چی می بینم
چشامو به لحظه رو هم می دارم
به خودم می گم که این صورتکه
می تونم از صورتم ورش دارم

می کشم دستمو روی صورتتم
هر چی باید بدونم دستم میگه
من و توی آینه نشون میده
می گه: این تویی ، نه هیچ کس دیگه

جای پاهای تموم قصه ها
رنگ غربت تو تموم لحظه ها
مونده روی صورتت تا بدونی
حالا امروز چی ازت مونده به جا

آینه میگه تو همونی که یه روز
می خواستی خورشید رو با دست بگیری
ولی امروز شهر شب خونه ات شده
داری بی صدا تو قلبت می میری

می شکنم آینه رو تا دوباره
نخواد از گذشته ها حرف بزنه
آینه می شکنه ، هزار تیکه میشه
اما باز تو هر تیکه اش عکس منه

عکسا با دهن کجی بهم میگن
چشم وامید ببر از آسمون
روزا با هم دیگه فرقی ندارن
بوی کهنگی میدن تمومشون